

ΠΑΝΔΑΪΣΙΑ

ἨΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΣΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ

Δ. Χ' ΔΑΝΙΗΛ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ φρ. 6
Ἐξωτερικοῦ φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσεύων
ἔγγραφα δὲν ἐπι-
στρέφονται.

ΛΙΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἔλθ. 8 σελ. 25 φρ.
Ἡ ἡμίσεια . . . 15 "
Ἡ γραμμὴ . . . 0.25 "

Μελέται ἐπιστημονικαί,
κοινωνικαί καὶ διδακτικαί,
σὺμφωνοὶ πρὸς τὸν σκο-
πὸν τοῦ Περιδικοῦ κα-
ταχωρεῖσονται.

Διεύθυνσις: *Rédaction de la Revue grecque «Πανδαΐσια» — VARNA (Bulgarie).*

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Τὰ κωλύματα πρὸς γάμον. — Ἀνάλυσις τοῦ Α' καὶ Β'. βιβλίου
"Ἀπολωλότος Παραδείσου" τοῦ Μόλτωνος. — Ὁ θνητοῦ ψυχῆς κλινικὸς
ιατρός ὑπὸ Κ. Ἡλ. Παπαληλίου, ἱατροῦ. — Ἡ κόρη τοῦ φαραῖ (ποι-
ήμα). — Δύο Κρήσσαι. — Ἑλληνικὴ Κοινότης Βάρνης. — Ποικίλα —
Τὰ ἐνταῦθα. — Ἀγγελία.

ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΓΑΜΟΝ

Ἡ πότινος χρόνου ἐγένετο λόγος ἐν τῷ Ἀνα-
γνωστῆριῳ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν περὶ
τῶν ἠθικοθηρησκευτικῶν ζητημάτων μετα-
ξὺ λογίων καὶ ἐπιστημόνων οἵτινες συχναζοῦσιν ἐν τῷ
τόπῳ τούτῳ ἐν τῇ ἠθικοθηρησκευτικῇ ταύτῃ συζητή-
σει ἔτυχον εὐρεθεῖς κάθῳ, καὶ κατὰ συνακολουθίαν ἔ-
λαβον μέρος ἐν αὐτῇ. Δόξιος τις νομικὸς ἀποτεινόμε-
νος πρὸς με ἔλεγέ μοι τάδε «φιλε Πολύκαρπε, ἡ ὀρ-
θόδοξος Ἐκκλησία περιέχει καὶ διδάσκει πολλὰ ἀνάρ-
μοστα, ὅλως καὶ ἀντικείμενα τῇ προόδῳ καὶ τῷ πολι-
τισμῷ τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν καὶ τοῦ 10' αἰῶνος.
Αἱ μακρὰ ἀκολουθίαι, αἱ πολλαὶ νηστεῖαι καὶ ἑορταί,
καὶ δὴ τὰ πολλὰ κωλύματα πρὸς γάμον εἶνε ὀλίγα ἐκ
τῶν πολλῶν σφαλμάτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας,
ἧτις κατὰ ταῦτα ἔχει ἀνάγκη καθάρσεως καὶ μετα-
βολῆς καὶ ἀναμορφώσεως». Ἀπήνητσα τότε τῷ λογίῳ
ἐπιστήμονι, ὡς ἦν ἐπόμενον, προσηκόντως καὶ ἐν συν-
τόμῳ ἀπαντῶ δὲ ἦδη διὰ τῆς φίλης «Πανδαΐσιας», ἧ-
τις τόσον προοδεύει

* * *

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει κοινωνικὸν ὄν. Ὁ ἄνθρω-
πος ὡς μονὰς ἦκιστα δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὸν φυσι-

κὸν καὶ ἠθικὸν αὐτοῦ προορισμόν. Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἧ-
τις εἶνε μικρὰ κοινωνία καὶ ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς
κοινωνικότητος, ἐκπληροῦται ὁ φυσικὸς, ἀλλὰ μάλιστα
ὁ ἠθικὸς σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τείνει ὀρμεμφύ-
τως εἰς τὴν ἐνότητα. Ἐν τῷ γάμῳ ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυ-
νὴ ἀμοιβαίως βοηθοῦνται πρὸς τὸν ἠθικὸν σκοπὸν καὶ
ἠθικὴν τελείωσιν ἀμοτέρων καὶ παρὰ μὲν τῷ ἀν-
δρὶ ἐπικρατεῖ ὁ νοῦς, ἡ σκέψις, ἡ ἐργασία καὶ δρα-
στηριότης, παρὰ δὲ τῇ γυναικὶ τοῦναντίον ἡ αἰσθησις,
ἡ ἀρροσῖσις καὶ ἀγάπη. «οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἀνθρω-
πον μόνον» εἶπεν αὐτὸς ὁ Θεὸς (πρὸς Πλάτ. Συμποσ.
XIV, XV). Ὑπὸ χριστιανικῆν ἔνοιαν ὁ γάμος, ὁ συζυ-
γικὸς σύνδεσμος, εἶνε τύπος τοῦ ἀγιωτάτου συνδέσμου
τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας (Ἐφεσ. ε'. 25—32),
καὶ διὰ τοῦτο θεωρεῖται δικαίως «τίμιος ὁ γάμος ἐν
πᾶσι καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος» (Ἐβρ. ιγ'. 4) βεβαίως
ὑπάρχει ἀγαμία ἐν Χριστῷ ὑψηλοτέρα καὶ ὠφέλιμοτε-
ρα τοῦ γάμου, ὅταν ἀρροσιῶται τις τῇ χριστιανικῇ κοι-
νωνίᾳ καὶ Ἐκκλησίᾳ, διότι ἄλλως ἡ ἀγαμία εἶνε σύμ-
πτωμα οὐχὶ ἠθικῆς κοινωνικῆς καταστάσεως· εἶνε ἐ-
μολογούμενον ὅτι ὅπου τὰ ἦθη εἶνε χρηστὰ καὶ ἀγνά,
οἱ γάμοι πληθύνονται· τοῦναντίον μειοῦνται ἐνθα ἡ δι-
αφθορά, ἡ ἐξαχρείωσις ἐμόλυε τὰς κοινωνίας διὰ τοῦ
γάμου ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς σχέσεις περισσοτέρας
μετ' ἄλλων ἔντων καὶ ἡ ἀγάπη, οὕτω ὡς εἶπεῖν, εὐ-
ρύνεται, ἀγάπη συγγενικῆ, ἀγάπη ἀγνή καὶ καθαρὰ
καὶ ἀνιδιοτελεῆς, ὅσω ἡ ἀγάπη, ἀγνή καὶ καθαρὰ, εὐ-
ρύνεται τόσω ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη ἀποκαθίσταται, δι-
ότι ἡ κοινωνία εἶνε ἐν εὐκόσμῳ τάξει μόνον διὰ τῆς
ἀγάπης, ἧτις συγκατεῖ τὰ ἄτομα ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ τῇ
ἀρετῇ· τὰ κωλύματα πρὸς τὸν γάμον συντελοῦσιν ὡς
μέγιστα, καὶ τοῦτο, διότι εὐρύνεται οὕτως ἡ ἀγάπη· ἄλ-
λως οἱ συγγενεῖς οὐδαμῶς ἤθελον ἔχει ἀμοιβαῖον σε-

βασμὸν καὶ ἀγάπην· ὑποτεθείσθω ὅτι ἐπιτρέπεται ὁ γάμος μεταξύ τῶν πρώτων ἐξαδέλφων· ποία ἤθελεν εἶσθε ἡ ἀμοιβαία αἰδώς καὶ ἐμπιστοσύνη καὶ σωφροσύνη μεταξύ αὐτῶν; Οἱ συγγενεῖς δὲν ἔα εἶχον τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκείνην, ἣν ἔχουσι νῦν, διότι, ἐπιτρεπομένου τοῦ γάμου μεταξύ αὐτῶν, ἠδύναντο νὰ παρασύρῳνται ὑπὸ τῶν ὁρμῶν μᾶλλον ἢ τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης· ἡ συγγενικὴ ἀγάπη λοιπὸν ὑπὸ ἠθικὴν ἔποψιν εἶνε ὠφελιμωτάτη, καὶ ὅσω τὰ κωλύματα πρὸς τὸν γάμον εἶνε περισσότερα, εἴτε ἐξ αἵματος, εἴτε ἐξ ἀγχιστείας, τόσω ὑπὸ ἠθικοκοινωνικὴν ἔποψιν εἶνε ὠφελιμωτάτον· καὶ αὐτὴ ἡ φύσις, τὸ φυσικὸν δηλονότι αἰσθημα διδάσκει ὅτι ὁ μεταξύ συγγενῶν γάμος εἶνε ὄχι ὀρθόν. Τὸ φυσικὸν αἰσθημα ἀνθρώπων πνευματικῶν ἀσχάλλει ἐπὶ τῇ τελέσει γάμων συγγενικῶν, διότι ἡ συγγενικὴ ἀγάπη εἶνε ἀγνή καὶ καθαρὰ καὶ πάντῃ διάφορος τῆς συζυγικῆς (Λευϊτ. ιη'. 6, 14, 17 πρβ. καὶ Βασιλ. Καν' 87). Ἡ ἐκκλησία λοιπὸν ἐπὶ τῇ βιάσει τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ὅρισασα ἐν διαφόροις Συνόδοις ἡ δεχθεῖσα τὰς τῶν Αὐτοκρατόρων διατάξεις περὶ τῶν κωλυμάτων τούτων, ὠρμάτω ἀπὸ τῆς ἠθικῆς ταύτης τοῦ ζητήματος ἀπόψεως, καὶ ἰδοὺ σήμερον μετὰ παρέλευσιν τοσοῦτων αἰῶνων ἔρχεται ἡ ἐπιστήμη ἥτις ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα ἀπὸ φυσικῆς καὶ καθαρῶς ἐπιστημονικῆς φυσιολογικῆς ἀπόψεως φθάνει εἰς συμπέρασμα οὐχὶ ἀλλότριον τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐπιστήμη κηρύττει ὅτι ὁ μεταξύ συγγενῶν γάμος εἶνε ὑπὸ φυσικὴν ἔποψιν βλαβερὸς, ἕνεκα τῶν ἐπακρολουθημάτων· ὑπάρχουσι ὁμολογουμένως ἐν τῇ φύσει πολλὰ μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητα αἰνίγματα, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἰστάμεθα ἐννεοί. Παιμομιξία καὶ συγγενογαμία καταδικάζεται σφόδρα, οὐ μόνον ὑπὸ τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς φύσεως· τ' ἀποτελέσματα αὐτῆς εἶνε ἐλεεινά· τὰ τέκνα τῶν ἐξ αἰμομιξίας γεννωμένων εἶνε ἀσθενικά· τὸ κρανίον αὐτῶν σμικρύνεται βαθμηδόν· ὁ ὀργανισμὸς καθίσταται νοσηρὸς, ἐλαττωματικὸς, τὸ ἠθικὸν σθένος ἐκπίπτει, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀσθενεῖαι προέρχονται, ὡς δεικνύουσιν ἱατροί, ἐξετάσαντες τὸ ζήτημα ἀπὸ καθαρᾶς ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως, στριγγόμενοι ἐπὶ τῶν δεδομένων τῆς στατιστικῆς (πρβ. Μελέτη Ἱατροφιλοσοφικὴ ὑπὸ Κ. Παπαλληγίου σελ. 85)· ἐάν εἶνε ἀληθὲς τὸ Ῥωμαϊκὸν mens sana in corpore sano, δέον οἱ ἄνθρωποι ν' ἀκολουθῶσι τὰ συμπεράσματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς στατιστικῆς. Οἱ ἄνθρωποι γίνονται εὐρωστώτεροι, καὶ ἔχουσι ὀργανισμὸν ὑγιᾶ, ὅταν οἱ γάμοι τελῶνται ἐκ μεμακρυσμένων μερῶν ὅταν δὲν συμβαίῃ ὀρθὴ ἡ συγγενογαμία, διὰ τοῦτο ὅσω περισσότε-

ρον ξενικὸν αἷμα ἐγχυθῆ ἐν τινι ἔθνει, τοσοῦτα τοῦτο ἀποβαίνει ὑγιέστερον καὶ εὐρωστώτερον. Ἡ Ἀνατολὴ ἐν τῇ ἀρχαιότητι εἶνε ἡ πατρίς τῆς αἰμομιξίας, ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνεχὴς παρακμὴ καὶ ἀτομία καὶ μαλθακότης (Παυσαν. 1. 7 καὶ Πλούταρχ. Ἀρταξ. XXVI). Τὸνναντίον ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἀπεστρέφετο τὴν αἰμομιξίαν, καὶ τοῦτο εἶνε εἰς λόγος τῆς τε φυσικῆς καὶ ἠθικῆς εὐρωστίας τῆς αἰετοῦ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ νεαρᾶς καὶ σφριγώσης ἑλληνικῆς φυλῆς· «ἐὰν τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα, λέγει καὶ ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τοῦ Δικαίου κ. Καζάτζης, ἐξ ἐνοστίκτου ἀποφεύγουσι τὴν μετὰ τῶν συγγενῶν μίξιν, ῥέπουσι δὲ πρὸς τινα τελειότητα, κατὰ μείζονα λόγον ὀφείλει νὰ πράξῃ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐλευθέρως βουλητέως» (Φιλοσοφία Δικ. καὶ Πολιτ. τομ. 2 σελ. 278). Ἀπὸ πολλοῖ, ἀποκαμύοντες ἐν τῇ Ἱστορίᾳ καὶ ἐν παρακμῇ εὐρισκόμενοι, ἀνενηώθησαν διὰ τῆς ἐπίδρασιν καὶ τῆς μίξεως ἄλλων λαῶν ξένων εὐρωστωτέρων καὶ ὑγιεστέρων. Ταῦτα κηρύττει ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ Ἱστορία. Ἡ Ἐκκλησία, ὅρισασα τὰ διάφορα κωλύματα πρὸς τὸν γάμον καὶ ταῦτα διατηροῦσα ἀσταλεύτως εἶχεν, ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, τοὺς ἠθικοὺς μᾶλλον λόγους ἢ τοὺς φυσικοὺς καὶ σήμερον δὲν ὑπάρχει λόγος ἀποχωρῶν εἴτε ὑπὸ τῆς ἠθικῆς, εἴτε ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης τῆς καταργήσεως τῶν κωλυμάτων, ἐνῶ ἐκ τῶνναντίου καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ ἐπιστήμη ὑποστηρίζουσι τοὺς φαινομένους ὑπὸ τινων βραρεῖς κανόνας τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν συγγενικῶν γάμων.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐν ἣ διετηρήθησαν ἄβυστα καὶ ἀναλλοιώτα τὰ δόγματα καὶ αἱ παραδόσεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, ὠδηγεῖτο ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς κεφαλῆς αὐτῆς· «καὶ ἐγὼ ἔσομαι μεθ' ὑμῶν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν, μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰῶνων». Εἶνε λοιπὸν κατὰ ταῦτα ὕβρις, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἴπωμεν, κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ λέγῃ τις καὶ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία περιέχει πολλὰ ἄτοπα καὶ ἀνάρμοστα, καὶ κατὰ συνακολουθίαν ἔχει ἀνάγκην μεταβολῆς καὶ καθάρσεως. Ἡ Ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶνε ἡ μυστηριώδης κιβωτός, ἥτις ἐν μέσῳ δεινῶν χειμῶνων καὶ κατακλυσμῶν διεφύλαξεν ἀθίκτους τὰς παραδόσεις καὶ ἀναλλοιώτους. Πᾶν ὅ, τι διδάσκει ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἶνε ὀρθόν, σύμφωνον τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, κατὰ λόγον καὶ συνελόντι εἰπεῖν, θεόπνευστον.

Ἐν Πάτραις Μᾶϊος 1898

Πολύκαρπος Ι. Συνοδιῶς
Ἱεροκήρυξ Ἀγιοσώλειδος

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Α' ΚΑΙ Β' ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΚΟΥ
ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

„ΑΠΟΔΩΔΟΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ“

ΤΟΥ ΜΙΑΤΩΝΟΣ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

(ἀπομάχου διδασκάλου καὶ συντάκτου τῆς «Ἱστορίας τῆς Βιάρνης»).

Σκληρῶς βασιλευόμενος ὁ δαίμων τὴν καρδίαν,
 ταῦτα εἰπὼν εἰσήγγεν ἐν τοῖς βαθεῖσι ζῆροισ·
 κ' ἐνῶ φαιδρὸς ἦν ἐξῴθεν κ' ἐδείκνυε καρτερίαν,
 ἀλλ' ἔσωθεν τοῦ ἔδακνεν ὁ τῆς δούνης ἔρις,
 καὶ εἰς τὰ σπλάγγνα ἔρραε θολὴν ἀπελπισίαν·
 ὁ δὲ περιφανέστατος ἐν τοῖς αὐτοῦ συντρόφοις
 Βεελζεβούλ ἀπήνησαν· «ὦ ἄρχων! ὁ τοσοῦτον
 θρόνον, πνευμάτων ἡγεμόν, τῶν Σεραφίμ τὰς τάξεις
 ὁ εἰς τὰς μάχας ἀγαγὼν τῶν ἀναρτήρων τούτων,
 ὦ ἦρωε σὺ ἀπότης, σὺ αἰ μεγάλαι πράξεις
 κ' ἡ τέλμα τὸν Αἰθέρα εἰς κίνδυνον βλάπτουσαι,
 οὕτως αὐτὸν διεθέσταν, ὥστε νὰ ἀμφιβάλλῃ,
 εἰ ἦν ἡ δύναμις αὐτοῦ ἢ μᾶραι αἱ κρατούσαι
 τὰ σκήπτρόν του, ὦ ἡγεμόν, ἐν τῇ παρούσῃ πᾶλη
 οὐκίτιστον τέλος διορῶ, κατατροφῆν ἀθλίαν.
 θραῦτον δεινὴν, ἦρταν αἰσχρὰν . . . ὁ οὐρανὸς ἐγάθη!
 ἐγάθη οὐρανὸ! ἔσχει καὶ ἴσα τὴν ἀνδρίαν,
 τὴν γούρην ταύτην στρατεύει εἰς τῆς οὐνὸς τὰ βῆθη
 ἡρταυμένην φρικωδῶς τοσοῦτον, ὅσον θεῖα
 καὶ ἄρθηρος ἐνδέχεται ν' ἀρκασιθῇ οὐσία.

Μὲ ταῦτα δὲ ἠμείβετο ὁ ἄρχων τῆς σκοτίας
 τὰ ἔπη τὰ περὸντα τῷ ἑαυτοῦ ἐταίρῳ·
 «ὦ πεπτωκὸς σὺ Χερουβίμ! ὅποι' ἀπελπισία!
 «ἡ συμφορὰ ἡ ἀληθὴς εἶν' ἡ ἀδυναμία·
 νὰ πράξω πλὴν τὸ ἀγαθὸν οὐδέλω εὐπορέω»

Τοῦντεῦθεν τὸ διηγετικὸν κωλοποιεῖν μᾶς μένει·
 ὡς μόνη εὐφοροσύνη μας, ὡς μόνη ἡδονή μας,
 διότι εἰς τὸ θέλημα ἐκείνου ἀντιδάνει,
 πρὸς ἓν ἐκινεῖται οἱ πῆθοι κ' οἱ σκοποὶ μας·
 ὅθεν, ἐὰν ἡ πρόνοια ἐπιζήτη ἐκείνου
 τὸ ἀγαθὸν ἐκ τῶν κεικῶν, ἂ θρῶμεν νὰ ἐξῆξῃ,
 δι' ἐνεργείας θρασυτικῆς διὰ παντὸς κινδύνου,
 θρηϊλωμεν νὰ φθείρωμεν ὅσα σκοπεῖ νὰ πράξῃ,
 καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀγαθῷ νὰ εὐρωμεν τοὺς τρόπους
 τοῦ νὰ ποιῶμεν τὸ κεικὸν, καὶ ἴσως θυνθῶμεν
 θεινὰ νὰ τῷ περάσχωμεν . . . καὶ τοὺς σκοποὺς ἀκό-
 (πους αὐτοῦ ἀπεργαζόμενοι ἴσως ἐκδικηθῶμεν.

Ἄλλ' εἰς τὰς πύλας τ' οὐρανοῦ ὁ νικητὴς προδῆλως
 τοὺς λειψουργοὺς ἀνακαλεῖ τῆς ἐκδικητικῆς του.
 ἢ γλάχῃ κατέπαυσε, τὸ βλέπεις ἀριδήλως,
 ἀριεμένη καθ' ἡμῶν τοῦ θεοῦ, τοῦ πυρὸς του·

ἢ θύελλα πρᾶνεται, σθένους' ἐκμιλλῶς
 τὸ πῦρ τοῦ αἰθαλόεντος καὶ μαύρου κύματός του.
 εἰς ὃ κατεκρημνίσθημεν ἐξ οὐρανοῦ πετόντες·
 ἴσως ἐλικοσμάρχατος μὲ τ' ἀτραπῆς πετρά του
 ὁ κεραιὸς κ' ἡ λύσσα του ἐξητλημένοι ὄντες·
 ἀπηρῶθησαν μυκώμενοι ἐντὸς τοῦ βαθυτάτου
 καὶ μαύρου χάους . . . θρᾶξωμεν τὴν εὐθετον εὐρόντας
 στειγνὴν, ἦν διδ' ἢ ἔπαραις τοῦ πολεμικότητος.

Βλέπετε ἐκεῖ τὴν αὐχμηρὰν καὶ ἄγονον κοιλίαν,
 τὴν γῆν τῆς ἐρημώσεως, τὴν γῆν τῆς ἀπωλείας,
 τὴν στερουμένην τοῦ φωτός καὶ τῆς αὐγῆς τὴν δᾶξᾶ,
 καὶ λάμπεις μόνον γέουσαν ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας
 διὰ τῶν ἀμυρῶν φλογῶν ὡχρὰς καὶ ἀπεισίας·
 Ἀνάγκη νὰ ἐξέλθωμεν ἐντεῦθεν τῆς μανίας,
 τοῦ σάλου καὶ τοῦ κλύδωνος κυμάτων τῶν πυρίνων,
 κ' ἐκεῖ ἄς προσπαθῶμεν νὰ ἀνακουφισθῶμεν,
 εἰ ἔστιν ἀνακούφισις ἐν μέσῳ τῶν κρεινῶν·
 ἐκεῖ ἄς ἤσυχῶμεν ἐφ' ὅσον θυνθῶμεν.
 Ἀθροίσωμεν τὸν ἐκθιχμόν, τὸν ἐκπληκτον στρατὸν μας.
 Ἄς ἐξετάσωμεν καλῶς ἐν πλήρει συμβουλίῳ
 τὰ μέτρα τοῦ νὰ βλάψωμεν τὸν μέγιστον ἐχθρόν μας,
 τὰ μέτρα ν' ἀναλάβωμεν, ὅσας ἐν τῷ πεδίῳ
 τῆς μάχης ἀπωλέσωμεν ἐκ τῶν δυνάμεών μας,
 νὰ κατισχύσωμεν αὐτῆς τῆς μαύρης δυσπραγίας·
 καὶ τελευταῖον ἴδωμεν, ὅποιαν τῶν δεινῶν μας
 βελτίωσιν θὰ ἔχωμεν, ποῖον παραμυθίας
 ἐκ τῶν ἐλπιδῶν φάρμακον θ' ἀντλήσωμεν αὐτῶν μας,
 ἢ ποῖαν κἂν ἀποφασίν ἐκ τῆς ἀπελπισίας».

Τοιαῦτα ἔλεγεν ὁ Σατανᾶς ἠνωρθωμένην ἔχων τὴν
 ὑψαύχυνα κεφαλήν ὑπὲρ τὰ φλογερά κύματα, καὶ πε-
 ριστρέφων ἀνορθακίζοντας ὀφθαλμοὺς εἰς τὰ σκότη. Τὸ
 μέγα αὐτοῦ ἀνάστημα ἦν μυρίων βημάτων, καὶ ἐπὶ
 τῆς φλογερᾶς λίμνης πλαζόμενον, ἐκάλυπτεν ὡς εἴκο-
 σι σταδίων διάστημα. Τοιοῦτον ἦν τὸ ἀνάστημα τῆς
 φυλῆς τῶν Γιγάντων, τῶν ὁποίων τὸ κολοσσαίου μέ-
 γεθος ἐκλείσεν ὁ μῦθος. Τοιοῦτοι ἐρημίστησαν οἱ Τι-
 τᾶνες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, οἱ πολεμήταν-
 τες πρὸς τὸν Δία. Τοιοῦτος ὁ Βριάρεως καὶ ὁ Ἐγκέ-
 λαδος καὶ ὁ Τυφῶν, οὐτινας τὸ ἄντρον ἐκαίτο παρὰ τὴν
 ἀρχαίαν Ταρσόν.

Ἄλλὰ ποτὲ δὲν ἤθελε τὸ σῶμα ἀνορθῶσαι
 οὔτε ὑψώσῃ προπατῶς τὴν κάραν, ἀν τοῦ Πλάστου
 ἢ ὑπεράτῃ θέληρις μὴ ἤθελε τῷ δώσει·
 ἐλευθερίαν νὰ τελεῖ τὰς μακρὰς βουλάς του,
 ἵνα αἰ σῴγῃται αὐτοῦ κακία θυνθῶσι·
 τὴν ὥραν νὰ ταχύνωσι τῆς παντελοῦς εθροῆς του·
 θέλει ζῆτησῃ ἐπὶ γῆς τὰ πονηρὰ νὰ θρᾶσῃ·
 Ἄλλ' ὦ τῆς μογηρίας του καὶ τῆς ἀπελπισίας!
 τίς εθόνος τὴν καρδίαν του θὰ δηλητηρήσῃ
 ὅταν ἐψίτερον ἰδῇ λαμπούσας τὰς ἀγίας

Ἐλέου τε καὶ Χάριτος ἐξ οὐρανοῦ ἀκτίναις
ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, τὸν περιπελεγμένον
εἰς τὰς καταθρόνας τοῦ ἀπάτης καὶ σαγήνας
καὶ τῆς ἐνθέου χάριτος ἐκτός ἐκείθλημένον!

(συνέχεια)

Ο ΘΝΗΤΟΨΥΧΟΣ ΚΛΙΝΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ὁ π ὁ

Κ. ΗΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΙΟΥ, ἱατροῦ.

Λάβωμεν ἐπὶ μικρὸν θέσιν ἀρνητικὴν ἀπέναντι τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιστήμης. Ἀπορίψωμεν πρὸς στιγμήν, κατὰ τὰς ὑλιστικὰς δοξασίας, πᾶν τὸ μὴ πίπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις, πᾶν τὸ μὴ ὑλικὸν καὶ φαρμακευτικὸν εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ κατ' ἄμφω ἀνθρώπου. Οὐδεὶς λόγος ἐν τῇ θεραπευτικῇ κλινικῇ περὶ ψυχῆς καὶ ἠθικῶν φαινομένων, περὶ ἀθανασίας καὶ μέλλοντος βίου τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλὰ τὰ πάντα ὕλη, τὰ πάντα κύτταρα, μηχανή, ἀνάγκη διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὡς ἄψυχος λοιπὸν, ἡ θνητόψυχος θεραπευτὴς παρίσταται πρὸς τοὺς ψυχικῶς πάσχοντας ἀσθενεῖς, καὶ ὡς ὕλοφρονὸν συνδιασκέπτομαι μετὰ τῶν ψυχολόγων συναδέλφων πρᾶξ τῇ κλινῇ τῶν ἀσθενῶν.

Ἴδωμεν ἤδη τί ἐντεῦθεν προκύπτει.

Ἡ προϊούσα διαστροφή τοῦ χαρακτήρος, ἡ ἐνοχοποιούσα τὰς ἡμέρας πληθυσσομένης νευρώσεις καὶ ψυχώσεις, εἶνε γεγονός, ὅπερ διαπιστοῦται ὑπὸ τῶν ἐπιστήμων στατιστικῶν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Παραθέτομεν ἐνταῦθα ἀριθμοὺς τινάς. Ἡ μεγάλη ὁμοσπονδία τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν τῆς πέραν τοῦ Ἀτλαντος ἡπείρου ἐντὸς τριακονταετίας ἀριθμῆ διπλάσιον μὲν ἀριθμὸν πληθυσμοῦ, ἐξαπλάσιον δὲ φρενοβλαβῶν. Ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ ἐκείτῳ χιλιάδων κατοίκων, ἐν ᾧ τῷ 1874 ἡ ἀναλογία τῶν φρενοβλαβῶν ἦτο πενήτηκοντα ἐν (51), κατόπιν ἀνῆλθεν εἰς 68, καὶ βραδύτερον εἰς 75. Ἐν Γαλίᾳ ἐπὶ 100 χιλ. ἐπίσης ἀπὸ 131 εἰς 136 καὶ ἀργότερον 140. Ἐν Γερμανίᾳ ὡσαύτως ἀπὸ 82 εἰς 87 καὶ 94. Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Οὐαλίας ὁ ἀριθμὸς τῶν βλαβῶν καὶ φρενοβλαβῶν ἀπὸ 76,765 ἀνῆλθεν μετὰ ἐν ἔτος εἰς 87,848, ἤτοι ἐπὶ πλεόν 11,083!

Ἡ σύφιλις καὶ ἡ δι' οἰνοπνεύματος δηλητηρίασις τοῦ ὄργανισμοῦ (alcoholism) ἐπισωρεύουσι τὰς μεγαλύτερας καταστροφὰς εἰς τὰς διαφόρους κοινωνικὰς τάξεις. Ὁ ἐν Ἀμερικῇ Wallace ἀναφέρει, ὅτι τὸ ἐν τρί-

τον τῶν φρενοβλαβῶν τοῦ Τεξᾶς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶνε ὑπόδικον εἰς τὴν δι' οἰνοπνεύματος δηλητηρίασιν, εἴτε τὴν ἐπίκτητον εἴτε καὶ τὴν κληρονομικὴν. Ὁ δὲ Fourquier τῶν Παρισίων καὶ οἱ πολλοὶ τῶν ἐν Γερμανίᾳ καὶ Σκανδιναυίᾳ συφιλιδολόγων, δυσχρίζονται, ὅτι ἡ γενικὴ παράλυσις τῶν φρενοβλαβῶν, ἡτις αὐτὴ καὶ μόνη ἀριθμῆ τὸ τρίτον τῶν ψυχώσεων, εἶνε ἀπότοκος τῆς συφιλίδος. Μεταξὺ λοιπὸν τῶν ἄλλων παραγωγικῶν αἰτίων τῶν νευρώσεων καὶ ψυχώσεων σημαντικὴν θέσιν κατέχουν ἡ μέθη καὶ ὁ πορνικὸς ἰὸς τῆς ἀναρχῆς νόσου. Ἔστω ἄλλὰ καὶ ἂν ἤδη ἀναφέρω εἰς τοὺς συναδέλφους τοὺς ψυχολογούντας, ὅτι τῆς μὲν μέθης παραγωγικὸν αἶτιον εἶνε τὸ οἰνοπνεῦμα, τῆς δὲ συφιλίδος τὸ ἀγνώστον ἐπὶ τῇ ἐπιστήμῃ μικρόβιον—δὲν εἶπον τὸν τελευταῖον λόγον τῆς αἰτιολογίας καὶ παθογενείας τῶν νοσημάτων. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐρευνᾷ καὶ βαθύτερον. Ἡ κλινῇ τοῦ ἀσθενοῦς εἶνε μέγα δι' αὐτὸ σπουδαστήριον, διότι καὶ πάλιν διαπορεῖ, καὶ πάλιν διερωτᾶται: Ἀλλὰ—καὶ ἰδοὺ τὸ μέγα ζήτημα πῶς καὶ δικτὶ εἰς μὲν τοὺς δηλητηριαζομένους καθ' ἐκάστην δι' οἰνοπνεύματος ὁ στόμαχος ἢ ἀπαιτῆ ὑπερμέτρως καὶ καταστροφικῶς, εἰς δὲ τοὺς ἀκολοσταίνοντας τὰ γεννητικὰ μέρη ἢ ἀξιῶσιν παρανόμως καὶ ἀναιδῶς πρὸς μεγάλην ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν ζημίαν, ὅχι μόνον αὐτῶν ὡς ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας αὐτῆς, ἣτις ἔσχε τὴν δυστυχίαν τοιούτους ἀναπήρους παράγοντας ἐν τοῖς κόλποις νὰ συγκαταλέγη; Δικτὶ ἡ παράλογος αὕτη ἀπαιτήσις καὶ ἡ παραλογωτέρα ἐπὶ ἀξιώσις; Μήπως τὸ αἶτιον αὐτῶν εἶνε ἀρανὲς τι μορφολογικὸν μικρόβιον καὶ διὰ τοῦ ὀπλισμένου ὀφθαλμοῦ μόνον ὁρατὸν;

Ἐνταῦθα ὁμολογουμένως ἀδύμονῳ ἀπρῶτον ἀπαντήσεως Οὐτε ἡ παθολογικὴ ἀνατομία, οὔτε ἡ κλινικὴ θεραπεία, οὔτε ἡ μικροσκοπικὴ ἔρευνα, οὔτε ἡ πειραματικὴ ἀπόδειξις, οὔτε ἡ χημικὴ ἀνάλυσις—οὐδὲν τούτων παρέχει εἰς ἐμὲ τὸν πνευματικὸν ἐκτομίαν διασαφήσει τὴν ἀναμαρτήτους ἐξηγήσεις. Πέραν τῆς ὕλης δὲν διαβλέπω, ἄνω τῆς σήψειος δὲν αἴρωμαι, ἐνθα ὑφίστανται τὰ διὰ τοῦ φαινοῦ ἀνεξήγητα παραγωγικὰ αἶτια καὶ διὰ τῶν ἀντιδράσεων τῆς χύτρας ἢ τοῦ χημείου ἀνεξερουντᾶ. Ἐν τοιαύτῃ πραγμάτων καταστάσει ποῖα εἶνε ἡ θέσις μου, ὡς κλινικοῦ καὶ θεραπευτοῦ, ἀπέναντι τῆς ἀκολάστου καὶ ἀκρατοῦς ἀνθρωπότητος; Ἡ μετὰ τῆς ἀγνοίας ἀπόγνωσις, ἀφοῦ οὐδὲν ὑλικὸν εἰς βοήθειαν ἐμοῦ τοῦ θνητοψύχου ἱατροῦ συντρέχει. Ὁ μέθυσος καὶ ἐκδεδιητημένος δὲν εἶναι ὄν μόνον νοσοῦν, ἀλλ' ἀσθενοῦν κυρίως καὶ πρωτοπαθῶς ἠθικῶς, καὶ δευ-

τεροπαθῶς σωματικῶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ οἴνοπνεύματος καὶ τοῦ ἰοῦ τῆς συφιλίδος. Ἐξείς πονηραὶ, συνέπειαι πλημμυροῦς ἀνατροφῆς καὶ κακῶν ὀμιλιῶν ἐπεκράτησαν παρ' αὐτοῖς, ὥστε νὰ διαστρέψωσι τὰ χρηστά ἦθη. Διὰ τοῦτο ἅπαντα ἡ προσοχὴ τοῦ θεραπευτοῦ ὀφείλει νὰ συγκεντρωθῇ περὶ τὸ ἐγὼ τῶν ἠθικῶς ἐκτροχιασθέντων καὶ σωματικῶς καταπονυμένων. Ἐπομένως λόγος καὶ νοουθεσία εἶνε καὶ ἡ μόνη κατάλληλος εἰς διεφθαρμένους χαρακτηῆρας θεραπεία. Ἀλλὰ πῶς διὰ τῆς πειθοῦς θὰ ἐπιβάλλωμαι ἐγὼ εἰς τοὺς ψυχικῶς πάσχοντας, ἀροῦ οἱ ἀσθενεῖς, κατὰ τὰς ὑλιστικὰς δοξασίας μου, καθὼς κύτταρα—ἀνάγκη—μηχανή, εἶνε ἀνεύθυνοι τῶν πράξεών των, εἶνε ἀσυνείδητοι τῆς κτηνώδους ὑπάρξεώς των; Ἡ μήπως δι' ὑλικῶν φαρμάκων ὁ ὑλιστῆς ἐγὼ ἱατρὸς δὲ δυνήθω νὰ κατασβέσω τὴν κάμνον του πυρετοῦ τῶν ἠθικῶς ἐκλύτων; Ἡ ἀμαρτία εἰς τὴν ψυχὴν εἶνε αὐτόχρημα ἠθικὸν δηλητήριον, ὅπως εἶνε αἱ πολλὰ δηλ. ὠδεις οὐσίαι διὰ τὸν ἡμέτερον ὄργανισμόν. Καὶ ὅπως ὁ ἱατρὸς, ὡς κλινικός, δι' ἐμετικῶν ἀπαλάσσει τὸν στόμαχον ἐκ τοῦ δηλητηρίου, ἢ δι' ἀντιφάρμακον ἐξουδετεροῖ αὐτὸ, εἰσδύσαν εἰς τὸν κυκλοφορικὸν ροῦν τοῦ αἵματος, οὕτως ὁ αὐτὸς ἱατρὸς—ὡς ψυχολόγος,—διὰ μεταμέλου τοῦ ἀσθενοῦς ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, κατόπιν σωστικῶν ὑποθηκῶν, καὶ δι' ἐναρέτου μέλλοντος αὐτοῦ βίου σώζει τὸν ἠθικῶς κάμνοντα ἐκ τοῦ προσκαίρου καὶ αἰωνίου ἔτι ὀλέθρου. Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἀνωτέρω εἴρηται, ὅτι ὁ ἱατρὸς, εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἐπιστήμων, ὀφείλει ἐκ πεποιθήσεως λελογισμένης νὰ εἶνε ὑπερφυσικός καὶ ψυχολόγος. Ἐπιβάλλεται αὐτῷ ἡ πρὸς Θεὸν Δημιουργὸν πίστις καὶ ὑπακοή, οὐχὶ μόνον ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς καθημερινῆς θεραπείας παρὰ τῇ κλινῇ τοῦ ἀσθενοῦς. Αὐτὴ μάλιστα ἡ στοιχειώδης φιλοφροσύνη ὑπαγορεύει, ὥστε νὰ θεραπεύη οὐχὶ σκολιῶς κατὰ τὰς φωνασίας πλανωδίου ἀγύρτου, ἀλλὰ φιλοστόργως καὶ ἀνθρωποπρεπῶς. Ἐντεῦθεν οἱ νέοι ὀρίζοντες πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεραπευτοῦ, ὀπλιζομένου διὰ τοῦ νεροῦ φικοῦ τῆς ὀρθοφροσύνης καὶ χρηστότητος. Καὶ στρέφει ἤδη ἅπαντα τὴν προσοχὴν ὡς ἀνάτομος καὶ ἐμπνευσμένος παρατηρητῆς κατὰ τῶν φθοροποιῶν παθῶν τῆς μέθης καὶ ἀκολασίας. Οὕτω καθίσταται ὁ ἱατρὸς ψυχολόγος, καὶ ὡς θεοειδὴς πολίτης, ὡς μύστις τῆς θείας χάριτος, οὔτε συντάσσει, οὔτε διατάσσει, ἀλλὰ νοθετεῖ, ἀνακουφίζει, πρηγορεῖ, οἰκοδομεῖ. Δὲν προσφέρει φάρμακον ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου, ἀλλ' ἐπιπάσσει τὴν τρωθεῖσαν ψυχὴν δι' ἀρωμάτων εὐωδῶδους εὐαγγελικῆς ἀρετῆς. Οὔτε ἀντεπιστημονικῶς ἢ ἀσπλά-

χνως εἰσηγεῖται. Οὔτε πρὸ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀθλιότητος μένει ἀπαθής, ἀλλ' ἐπκνίστανται τὰ πάλλοντα στήθη πρὸ τῆς ψυχικῆς πανωλεθρίας καὶ γοερῶς ἢ ἀλγούσῃ καρδίᾳ ἐκφέρει: Σ τ ἦ θ ι ! Ὁ θεραπευτῆς εἶνε ἤδη ἱατροφιλόσοφος. Καὶ ἀληθῆς φιλόσοφος, διαλάμπων ἐν λόγῳ καὶ ἦθει χρηστῶ. Οἰκτώτης ἐνθους τῆς εὐστεβείας καὶ ἀρετῆς, τῆς πίστεως καὶ ἀθανασίας. Ἱατροφιλόσοφος, ὥστε τοῦ μὲν μεθύτου νὰ περιστείλῃ τὴν πολυπυσίαν, τοῦ δὲ ἀτελγῶς νὰ ἄρῃ τὰ σκάνδαλα. Ἱατροφιλόσοφος ὥστε ν' ἀποστρέφῃ τὴν παραδοξολογίαν διδάσκων, ὑψιπέτης αὐτὸς, τοὺς παραπαίοντας ἐκ τῆς εὐθείας, τὸν προορισμὸν, καὶ ἐξαγγίζων τὴν κατάπιλον ψυχὴν ν' ἀνοίξῃ εἰς αὐτὴν τὴν πύλην, τῆς Αἰωνιότητος. Ναί· ἐκεῖ ἡ ἀληθῆς ἐπιστήμη, ὅπου ἡ ἀγία Θεία ἐπικρατεῖ, ὅπου τὸ ἠθικὸν κάλλος ἐκπλήσσει, ὅπου ἡ διάοικα εὐστεβῶς περουργεῖται. Καὶ τοιοῦτος ὢν ἐπᾶντος τοῦ ἱεροῦ ὀνόματος ὁ θεραπευτῆς, διατελεῖ ἐσκαί καὶ μέγα χρῆμα ἐν ταῖς κοινωνίαις. Διότι τίς ὁ εἰσδύων εἰς τὰ ἄδυτα τῶν οἰκογενειῶν; ἢ τοὺς διαλογισμοὺς τῆς νεότητος τίς ὁ ἀναμετρῶν; Καὶ τίς ἐπιτυχέστερον νὰ ἀνακόπη δύσῃται τὸν ροῦν τῆς ραγδαίας ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως; Διὰ τοῦτο θεωροῦμεν δυστύχημα κολοσσικὸν τὴν σήμερον παρετηρουμένην ἀνευλάβειαν πρὸς τὰ θεῖα, ὅτε τὸ μὲν ἐρωτύλον βλέμμα ἐκνοποιεῖται διὰ τῆς προσηλιώσεως ἐπὶ τῇ σαρκαῷ, ἢ δ' αἰδῶς τῆς παρθενίας ἀνάδωρος ὑποκλίπεται. Ὅτε παραπονδοῦσα μιλίεται ἡ συζυγικὴ κρίση καὶ ὁ οἶκος ἐκ βάρους σκληρεῖται. Ἀλλὰ διὰ πικρῶς τοῦ βίου ἐκτατήκεται ἡ περιπλανώμενη ἀθροπότης κατὰ τὴν διαπύρρον τῆς ἠλικίας αὐτῆς σταθμοῦς. Καὶ οὕτως ἀμαρτάνουσα εἰς τὴν ἠθικὴν νοσεῖ καὶ σωματικῶς.

Ὁ ἐν Ἀθήναις γνωστὸς ποιητῆς καὶ ἐκδότης τῶν ποιητικῶν συλλογῶν «Σύννερα» καὶ «Ἐμπειεύσεις» Κ. Χο. Βαρλέντης εὐχεστέθη νὰ ἀποστείλῃ ἡμῖν τὸ ἐξῆς κομψότατον πρωτότυπον ποίημα·

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Τὴν πεντάμορφη τὴν κόρη τοῦ ψαρά
 Ἐζήτησε νὰ πάρῃ ὁ γιὸς τοῦ βασιλέα·
 μ' ἀπ' τὴν κόρη τοῦ ἐλέγαν οἱ κακοὶ
 τὴν πεντάμορφη τὴν κόρη, ἔτυχη.

Ἀρρωσταὶν ἡ κόρη ἀπ' τὴν καταλαλιὰ
 καὶ βουβὴ μινέσκει ἐμπρὸς τὸ βασιλεῖα.
 Τὴ βουβὴ, τοῦ κόκου, γὰρ νὰ γυαρευθῇ

χρόνια περιμένει το χρυσό παιδί.

Νά 'δῃ τρέχει ὁ κόσμος μεσ' ἄσπην ἐκκλησιά
π' ἄλλη νόφη πέρνει ὁ γιός τοῦ βασιληᾶ,
τ' ἄκουσε κ' ἡ κόρη τοῦ ψαρᾶ ἢ βουβῆ
καί τὸ γάμο τρέχει τὸ λαμπρὸ νὰ 'δῆ.

Ἐπὶ χρυσὸ ζευγάρι στέκεται ἄμμοστα
μὲ κερὶ ἀναμμένο ἢ κόρη τοῦ ψαρᾶ.
Τ' ἄσπρο τῆς τὸ χέρι καίει τὸ κερὶ
κι' ἔλοι τῆς φωνάζουν. Ἐκάηκες βουβῆ!

Κι' ἀπαντάει μὲ πόνο ἢ κόρη τοῦ ψαρᾶ
— Τὰ πικρὰ τὰ λόγια, τ' ἄσβεστα κερὶ
τὴν καρδιά μου κ' ἄψαν κ' ἔμεινα βουβῆ.
γιά τὸ χέρι ὁ κόσμος τώρα μὲ πονεῖ;

Ἄκουσε τὰ λόγια ὁ γιός τοῦ βασιληᾶ
καί τὴν κόρη πέρνει τοῦ φτωχοῦ ψαρᾶ.
Κρήστος Βαυλόντης.

ΔΥΟ ΚΡΗΣΣΑΙ

Ὅπως μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων στιγμῶν ἀπὸ τῆς παύσεως ἁρμονικῶν ἤχων, ἐξόχου μουσικῆς τινὸς συνθέσεως τοῦ Βάγνερ ἢ τοῦ Στράους, ἢ ψυχῇ φέρεται πιερωτῆ πρὸς τοὺς ἀποσεσθέντες ἤχους ἐν τῷ κενῷ, καὶ ὁ νοῦς παρακλιθεὶς τὸν σκοπὸν τοῦ μέλους, τὸν ὁποῖον δὲν κατώρθωσε νὰ ἀντιληθῆῖ τελείως. Ὅπως ὅταν ἀποστρέψῃ τις τὰ βλέμματα εἰς εἰκόνα τοῦ Ραφαήλ, ἐξακολουθεῖ ν' ἀναπολῆ ἀκουσίως καὶ νὰ ἀναπαραστήνῃ αὐτὴν ἐν τῷ πνεύματι ζωηρότεραν καὶ ἐκφραστικωτέραν, οὕτω συνέβη καὶ εἰς ἐμὲ μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν δύο γυναικῶν Κρησσοῦν, νὰ νομίζω ὅτι ἐξακολουθοῦν ν' ἀντηχοῦν αἱ μεταλλικαὶ φωναὶ των εἰς τὴν ἀκοήν μου. Αἰσθάνομαι περὶ μου, καιροῦ μακρᾶν των, διαχρυσωμένην τὴν ἐπὶ τῶν προσώπων των αἰγλήν καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀποσπάσω τὸν νοῦν μου εἰς αὐτῶν.

Ἐνίοτε συμβαίνει, κατὰ τι περίεργον. Πρῶγμα ὄλιος ἀσήμαντον, ἔτηρὸν φύλλον, χρυσάλις, νὰ προσενῆ τοιαύτην ἐντύπωσιν, εἴαν οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα σημαντικόν. Πολλάκις πρᾶγματα τὰ ὁποῖα συγχρότατα βλέπομεν λησμονοῦμεν, καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα ἄπαξ εἶδομεν δὲν δύναμεθα νὰ τὰ ἐξαλείψωμεν τῆς μνήμης ἡμῶν.

Δὲν θέλω διὰ τῶν ἀνωτέρω νὰ ὑποτιμῆσω τὰς πρώτας μου παραβολάς. Προσέθεσα ταῦτα ἀπλῶς διὰ νὰ δικαιολογηθῶ πλήρῶς, πρὸς ἀντίθεσιν νὰ μὴ φαίνομαι ὑπερβολικῶς.

Ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὸ Ζάπειον. Συνητήθημεν ἐκ τύχης ὑπὸ πολυώτερον αἰθριον οὐρανόν. Ἐγνώρισθημεν κατὰ σύμπτωσιν. Δὲν θέλω νὰ περιγράψω λεπτομερῶς τὰς δύο Κρησσαι. Φοβοῦμαι μήπως τὰς παραστήσω ὑπερβολικῶς ὠραίας ἢ ἐλαττωματικῶς. Ἴδου αὐταὶ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς. Αἱ ἡλικίαι των δυσκόλως ἐννοοῦμεναι, οὐχ' ἤττον νέαι. Τῆς ὠραίας γυναικὸς ἢ ἡλικίας δυσκόλως δύναται νὰ ὀρισθῆ. Ἀνάστημα εἶχον διὰ βασιλίσσας, ὑψηλὸν καὶ ἐπιβάλλον. Λευκὰ πρόσωπα, λευκαὶ χεῖρες,

μέλανες ὀφθαλμοὶ καὶ μέλαναι κόμαι. Καὶ αἱ δύο ἀδραὶ ὑπάρξαις, ρεμβιώδεις ποιητικαί.

Κύριον θέμα τῆς συνομιλίας ἡμῶν ὑπῆρξεν ἡ πατρὶς των Κρήτη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἄλλο ἀφοῦ αὐταὶ μόλις πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἶχον ἐνταῦθα καταφύγει καὶ διετέλουν ἐν ἀγωνίᾳ διὰ τοὺς κινδυνεύοντας ἐκεῖ ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς των. Εἶχον ἀφήσει εἰς τὴν Κρήτην τὴν μητέρα των καὶ μίαν ἀδελφὴν των. Εἶχον ἀδελφὸν ἐπαναστάτην, μαχόμενον ἤδη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος καὶ πατέρα, ὅστις εἶχε καταστραφῆ σχεδόν.

* * *

— Ἦμουν ἄσπρος ἐξετάσεις σήμερον ἔλεγε ἡ μεγαλύτερα. Καὶ ὅταν ἤκουσα νὰ τραγουδοῦν τὰ κοριτσάκια τὸ ἄσπρον φλόγιον ἢ Κρήτην ζωσμένην μὲ πιάσαν τὰ κλάματα. Δὲν ἔμπορῃκα νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς, ποῦ μ' ἔπιγγαν. Καὶ ντραπούμουνα τὸν κόσμον. ποῦ μὲ κύτταγε γὰ κλαῖω ἄν μικρὸ παιδί.

— Ἐμάχρισε τὸ μάτι μας, καλὲ, ἐκεῖ στή γειτονια μας, ποῦ δὲν βλέπουμε κανέναν Κρητικόν

— Τοὺς ἄκουγες καὶ λέγαν. Ἐάν ἐδλεπαν νὰ ἐργωνται τὰ ξένα πολεμικά: Ἰντα νὰ εἶνε τρεῖνο τὸ μπαϊράκι; Μπλάζει ἢ κοινοῖζει;

— Καὶ μεῖς οἱ κακόμοιροι ἐστραβωνόμεσθα νὰ βλέπουμε μὲ τὸ κιάλι καθὲ πλοῖο ποῦ ἤρχετο, μὲ τὴν ἐλπίδα

Τοιαῦτα ἦσαν, παρόμοια τὰ αἰσθήματα τῶν δύο ἀδελφῶν, καὶ οἱ γλυκαὶς των λόγιοι. Ἐπρεπε νὰ ἐδλεπον τὰς δύο νεάνιδας, νὰ ἤμουν ἐκ τοῦ στόματός των, διὰ τῆς γλυκαίας των φωνῆς διηγήσεις, περιγραφάς, τῶν φρικαλεοτήτων ὅσοι δὲν συγκινοῦνται ἐκ τοῦ ἀγῶνος τῆς μεγαλομάρτυρος νῆσου, οἱ πλοῦσοι, οἱ ἀρνούμενοι ὀλίγα χρήματα ὑπὲρ αὐτῆς. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπαίθοντο θὰ ἐσυγκινούντο καὶ μέγχοι θυσῶν θὰ συγκατένευον.

— Ἐγὼ θὰ πάω στὴν Κρήτην, ἡσυχάσουν ἢ δὲν ἡσυχάσουν τὰ πρᾶγματα Ἐκεῖ. εἶνε ἡ μητέρα καὶ τὰ ἀδέλφια μου. Ὅ,τι γεινοῦν ἐκεῖνοι, ἄς γεινώ κ' ἐγὼ! Ἐλεγε ἡ μικρότερα.

Οἱ ἀκούοντες αὐτὰς θὰ ἐνόμιζον ὅτι ἔμπροσθέν των εἶχον τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὴν Ἰσμήνην τοῦ Σοφοκλέους.

* * *

Τώρα δύνασθε νὰ πιστεύητε τὴν ζωηρὰν ἐντύπωσιν, ἣν μοὶ ἀρῆχαν αἱ δύο Κρησσαι ἀδελφαί. Τὰς εἶδον ἐκεῖ, διὰ πρῶτην φορὰν καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὰς ἴδω καὶ ἐκ δευτέρου. φοβούμενος μήπως ἀπολέσω τὴν πρῶτην μου ταύτην ἐντύπωσιν. Δὲν ἠξέουρω ἂν ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς των, ἢ τῆς μορφῆς των, ἂν τὰ δυστηχῆματά των, αἱ περιπέτεαί των, τὰ θειοπαθήματα τῆς Κρήτης, ἦσαν ἢ αἰτία τῆς τοιαύτης ἐντυπώσεως, ἢ ὁ κύριος, ἢ ὡρα τῆς ἐσπέρας, ἢ ψυχικὴ μου διαθέσις ἐκείνην τὴν στιγμήν. Νομίζω ὅμως, ὅτι τὴν ἐντύπωσίν μου δικαίως παρέδωκα μὲ τὴν κατόπιν ἐξόχου ἁρμονίας ψυχικὴν διάθεσιν, διότι ἀληθῶς, ἁρμονία διεχόνετο ἐκ τῶν προσώπων τῶν δύο ἐκείνων Νηρηίδων. ὡς θὰ ἔλεγε ὁ Βύρων, ζητῶν νὰ ζωῆ εἰκόνα ζωσαν εἰς μίαν ἀκτῖνα τῆς οὐρανοῦ καλλονῆς.

X. B.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΒΑΡΝΗΣ

Ἄριθμ. 31.

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 14-ην τρ. μηνός μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἄρχονται αἱ ἐνιαύσιοι δημόσιαι ἐξετάσεις τοῦ Ἀ'. ἡμῶν Παρθεναγ. ἐν τῇ Αἰθούσῃ αὐτοῦ, συνεχιζόμεναι καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἀπὸ τῆς 8 Π. Μ. ὥρας μέχρι τῆς 2 καὶ ἀπὸ τῆς 3 — 6 Μ. Μ. μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς Τετάρτης.

Τὴν 18-ην ἡμέραν Πέμπτην αἱ τοῦ σχολορχείου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἀ'. Παρθεναγωγείου.

Τὴν 21-ην Κυριακὴν, μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν αἱ τῆς Ἀστικῆς τῶν Ἀρρένων σχολῆς ἐν τῇ ἰδίᾳ αἰθούσῃ μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς Τετάρτης.

Τὴν 25-ην ἡμέραν Πέμπτην αἱ τοῦ Ἀρρέναγωγείου τοῦ Ἀγ. Νικολάου.

Τὴν 28-ην Κυριακὴν, μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν αἱ τοῦ Ὑ. Ἰγνατίου Παρθεναγωγείου, μέχρις ἀποπερατώσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ αἰθούσῃ.

Ὅλων δὲ τῶν σχολῶν κατὰ τὰς ἀνω ὀριζομένης ὥρας.

Τὴν δὲ 5-ην Ἰουλίου, ἡμέραν Κυριακὴν, μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν γενήσεται ἡ λογοδοσία τῆς Ἐφορείας, μεθ' ἣν ἡ κλήρωσις τοῦ ὑπὲρ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων τῆς Κοινότητος Λαχείου τῶν ἐργαχείρων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἀ'. Παρθεναγωγείου.

Διὸ προσκαλοῦνται οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν ἐν αὐτοῖς φοιτῶντων, καὶ πάντες οἱ φιλόμουσοι, ἵνα παραστώσιν ἐν αὐταῖς.

Ἐν Βάρνῃ τῇ 10 Ἰουνίου 1898.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐφορείας.

Τ. Σ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΝΕΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ «ΝΑΥΤΙΛΟΣ»

Πλοῖον ὑποβρύχιον, δυνάμενον νὰ μένη ἐπὶ 72 ὥρας ἐντὸς τοῦ ὕδατος, δὲν εἶναι βεβαίως πρᾶγμα καινόν.

Τοῦτο ἐφευρέθη ὑπὸ ἀμερικανοῦ μηχανικοῦ τοῦ Lake καὶ ἐδοκιμάσθη πρό τινων μόλις ἡμερῶν ἐπιτυχέστατα ἐν τῷ λιμένι τῆς Βαλτιμόρης ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις. Ἐχει μῆκος 18 μέτρ. 85 καὶ 2.72 διαμέτρον.

Κατασκευασθὲν ἐκ πλακῶν γάλβος 12 χιλιοστο-

μέτρων περιέχει τρεῖς ἀδιάβροχα διακροήματα Μηχανὴ 30 ἵππων κινεῖ αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐντὸς δὲ τοῦ ὕδατος ἡ ἑλιξ αὐτοῦ κινεῖται ὑπ' ἰσχυροῦ δυναμομέτρου.

Νεωτερισμὸς περιεργότατος εἶναι τὸ ἐν τῇ πρῶρᾳ δωμάτιον τῶν σκαφανδρέων.

Δι' εἰδικοῦ μηχανήματος συμπιέζεται ὁ ἀήρ ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ, οὕτως ὥστε ἡ ἀτμοσφαιρική πίεσις ἐξισοῦται τῇ τοῦ ὕδατος ἐπὶ τῶν ἔξω πλευρῶν τοῦ πλοίου.

Τοῦ ἀραιομέτρου δεικνύοντος ὅτι ἐπῆλθεν ἰσορροπία, ἀνοίγεται θύρα πλαισιωτῆ, εἶδος ὀπῆς ὑελίνης ἡ παραθύρου, δι' οὗ ὁ σκαφανδρεὺς ἐξέρχεται τοῦ ὕδατος, χωρὶς οὐδὲ σταγῶν ὕδατος νὰ εἰσέλθῃ.

Εἰς βάθος 20 μέτρων, ἡ θύρα περὶ ἧς ὁμιλοῦμεν ἠνεώχθη — χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ δωμάτιον, ἂν καὶ ἡ πίεσις ἦτο φοβερὰ — ἐπὶ μίαν συνεχῆ ὥραν. Τὸ πείραμα ἐπανελήφθη πολλάκις ἐπιτυχέστατα.

Τριάκοντα μέτρα ὑπὸ τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος, ἐνθα οὐδεμία πλέον ἀκτίς ὑπεισθῦει, λαμπτήρ τις διαχέει φωτεινὰς ἀκτῖνας ἐπὶ ἐκτάσεως 120 μέτρ. πρὸ τοῦ πλοίου, ὅπερ θὰ ευκολύνη μεγάλως τὴν κατόπτρυσιν καὶ διερεύνησιν τῶν ναυαγίων καὶ ἄλλων ὑποβρυχίων ἐμφράξεων καὶ ἀναζητήσεων.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ 1900

Ὁ ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων παρεδέξατο τὸ σχέδιον τοῦ κυκλικοῦ ἤλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου τοῦ κ. Macomber διὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς ἐκθέσεως.

Τὸ σχέδιον τοῦτο περιέχει ἐντὸς τοῦ κυρίως ἤλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐπιπέδοστασιον (plate-forme) τριῶν ταχυτήτων ἢ κινητῶν πεδρόδρομων, πρὸς μεταφορὰν πολλῶν σύναμα. Συγχρόνως θὰ ἐγκαθιδρυθῇ καὶ τὸ κινητὸν κυκλοπέδον, τὸ δοκιμασθὲν ἐν τῇ ἐν Σικαγῶ ἐκθέσει.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Μεγίστην ἀνευ ὑπερβολῆς εὐεργεσίαν ἔθνικὴν καὶ πόθον ὑποκράδιν, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ἀνεκπλήρωτον ἢ μάλλον λίαν δυσεκπλήρωτον θὰ ἐκτελέσωσι καὶ πληρώσωσιν ἂν, οἱ τὸν ἱερώτατον σκοπὸν τῆς ἐκθέσεως τῶν Ἀπέντιον Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς κείμενον καὶ ἐρμηνευτικὴν πηράξασιν εἰς τὴν ὀμιλουμένην γλώσσῃ ἀγγέλλοντες Κ. Κ. Π. ἈΘ. Τζελάτης Α. Σ. Γεωργίου καὶ Χρ. Παντοῦλης ἐν Ἀθήναις, κατορθώσωσιν ἐμπράκτως νὰ φέρωσιν εἰς αἶπον πέρας, καθιστάντες οὕτω προσετὴν τὴν ἄλλως δυσπροσιτωτέτην (700 περίπου δραχ.) Ἑλληνολατινικὴν ἐκδοσιν, διὰ τῆς ὀριζομένης ἀπιστεῦτου τῶν 26 ὀγκωδῶν τῶν τιμῆς (150 μόνον δραχ.)

Ο χρυσὸς οὗτος καὶ πασίγνωστος ἅγιος ῥήτωρ Ἰωάννης εἶναι ἀνώτερος ἐγκωμίων. Ὑποστηρίζεις τῶν ἐκδοτῶν καὶ μελέτη τῶν ἔργων τοῦ Χρυσορρήμονος, ἵθου τὸ καθήκον παντὸς γνησίου λογίου καὶ πεφωτισμένου χριστιανοῦ.

Ἐκτέλει τὸ καθήκόν σου τοῦτο εἶναι τὸ κάλλιστον πᾶντων. Τὰ λοιπὰ ἄφες εἰς τὸν Θεόν.

Ἄν δὲν δύνασαι νὰ εἶσαι φάρος, ἔσο τούλαχι στον λύχνος.

Ὁ ἄνθρωπος ὅσον μακρὰν προχωρεῖ, τόσον ὀλιγώτερον σφάλλει.

Δάντης

Οὐδεὶς κερύττει καλλίτερον τοῦ μύρμηκος, καὶ οὗτος οὐδὲν λέγει.

Ἡ ἐργασία ἐκτὸς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, δίδει ὑγίειαν εἰς τὸ σῶμα, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀρετὴν.

ΤΑ ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἐν τῇ συνεδρείᾳ τῆς 27 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. τὸ Δημαρχικὸν Συμβούλιον μεταξὺ ἄλλων ἀπεφάσισε νὰ δανεισθῇ 248,035 φρ. ἐκ τῆς βουλγ. ἰθνηκῆς Τραπεζῆς, ὑποθηκευομένων τῶν διαφυλλίων (ὀκτροῶν), ζυγιστικῶν, καὶ φέρου χολνίκος (σαίνικ παραστῆ), διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν αὐτὴν Τράπεζαν χρέος αὐτῆς, ἀνεληθὲν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο.

Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐτελέσθησαν ἐν μέσῳ φαιδρῶν κύκλου συγγενῶν καὶ φίλων οἱ ἀρθρωῖνες τοῦ φίλου ἡμῶν Κ.ου Μίνωος ἱ. Κουβελᾶ μετὰ τῆς διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένης Ἄννης Ν. Γουναρεπούλου. Συγχαίροντες τοὺς μνηστευθεῖσαν, εὐχόμεθα μετὰ τῶν φίλων αἰσίαν καὶ τὴν στέψιν.

Ἡ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ θιάσου Λοράνδου παράστασις τοῦ τεχνικωτάτου δράματος, τῆς «Δολιδᾶς» τοῦ Fenillet, καὶ τῆς κωμωδίας «Ὁ Κύριος Παντοπώλης» ὑπῆρξε κατὰ πάντα ἀνταξία τῆς φήμης, τῆς τέχνης καὶ τῆς ἀναπαραστάσεως τῶν διδασκομένων κοινῶν κῶν ἡλίων. Οἱ ὀλίγοι ἐκεῖ θεαταὶ συμπαθηνομένοι καὶ συγκαταίρουμένοι δι' ἔλεος ἐκ τῶν ἐν τῷ δράματι ἀνελεγχθέντων παθημάτων, εὐηρεστήθησαν τοσούτων ὥστε ἐλπίζουσιν ὅτι θὰ ἐπαναλάβωσιν τὰς παραστάσεις, ὑποστηριζόμενοι ἕμῳς προθυμότερον καὶ γενναϊότερον ὑπὸ πάντων.

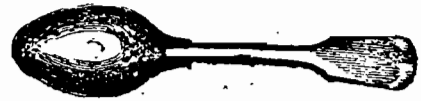
ΟΧΙ ΜΕΓΑΛΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ!

Ἄλλ' ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ προμηθεύωμεν εἰς πάντα τὴν ἐξῆς τραπεζοσκευὴν ἐκ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ἄργυρου, συγκειμένην ἐκ 56 ΤΕΜΑΧΙΩΝ ἀντὶ ἐκτάκτως σμικροτάτης τιμῆς

— ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙ 16 ΦΡΑΓΚΩΝ.

Ἐξ Ἀμερικανικοῦ ἄργυρου «ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ»

- 6 περόναι
- 6 κοχλιάρια τραπεζῆς
- 12 κοχλιάρια
- 1 μέγα κοχλιάριον ζωμοῦ
- 1 " " γάλακτος
- 2 ποτηρίδια δι' αὐγὰ

- 6 ἀγγλικά χαλύβδινα μαχαίρια, ὧν αἰλαβαὶ ἐκ Βρετανικοῦ ἄργυρου 1ης ποιότητος.
- 6 δισκίδια ἐξ ἀγγλικοῦ ἄργ. «Βρετανίας»
- 2 μεγαλοπρεπεῖς λυχνίαι τραπεζῆς.
- 1 στραγγιστήριον τέϊου.
- 2 λαβίδες ζαχαρέως ἐξ ἄργυρου «Βρετανίας» 1ης ποιότητος.
- 3 μαχαίρια δι' ὀπώρας. λαβίδες ἐκ πορσελάνης
- 3 περόναι δι' ὀπώρας 1-ης ποιότητος
- 6 δισκίδια «Βικτωρίας».

ΤΟ ΟΛΟΝ 56 ΤΕΜΑΧΙΑ

Μόνον ἀντὶ 16 φράγκων.

Ὁ ἄργυρος «Βρετανία» εἶναι μέταλλον λευκότερον, διατηροῦν ἐπὶ 25 ἔτη τὴν καθαρότητά, του ἐπ' ἐγγυήσει. Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἀγγέλλομεν ὅτι, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ ἐξ ἄργυρου «Βρετανία» τραπεζοσκευὴ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς πληροφορίας ἡμῶν, ἐπιστρέφομεν πάραυτα τὴν πληρωθεῖσαν ἄξιαν Ἡ τραπεζοσκευὴ αὕτη εἶναι ἰδίως κατάλληλος ὡς γαμήλιον ἢ ἐφορτάσιμον δῶρον, διὰ ξενοδοχεῖα, ἐστιατόρια, καὶ καλὰς οἰκογενεῖας

Πωλεῖται μόνον ἐν

«EXPORTHAUS RIX»

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ Π2 Praterstrasse № 16,

ἀποστέλλεται δὲ ἐπὶ προπρωτολή τοῦ ἀντιτίμου ἢ ἅμα τῇ παραλαβῇ αὐτῆς. ΤΑ ΓΥΝΗΣΙΑ ΕἶΝΑΙ ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΕΞΗΣ ΣΗΜΑΤΟΣ.

10—3

BRITANNIA
SILBER

